

Open Universiteit

De geruststellende mededeling van de financieel dienstverlener bij verjaring in het financieel contractenrecht

Mr. P. (Priscilla) van Haastrecht-van Kuilenburg

EFR-symposium 22 september 2023

WAAR GAAN WE HET VANDAAG OVER HEBBEN?

- We beginnen bij het begin: de verjaringsregeling
- Ontwikkelingen in de rechtspraak
- Wat betekent dit nu voor de praktijk

De verjaringsregeling

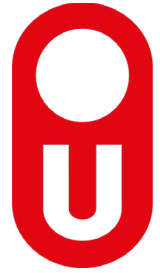
AFBAKENING

- Titel 11 van boek 3 BW bevat verschillende verjaringsregelingen
- Deze zijn (grotweg) onder te verdelen in twee categorieën, te weten:
 - Verjaringsregelingen waarin een objectief aanvangsmoment is opgenomen.
 - Verjaringstermijn vangt dan aan op de dag na die waarop *devordering opeisbaar is geworden*.
 - Artikel 3:307 en 3:308 BW
 - Verjaringsregelingen waarin voor een subjectief aanvangsmoment is gekozen.
 - Verjaringstermijn vangt dan aan op de dag na die waarop de benadeelde *bekend is geworden* met de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon.
 - Artikel 3:309 en 3:310 BW
- Vandaag zullen we ons enkel richten op de verjaringsregelingen waarin een subjectief aanvangsmoment is opgenomen.

ARTIKEL 3:310 LID 1 BW

‘Een rechtsvordering tot vergoeding van schade of tot betaling van een bedongen boete verjaart door verloop van vijf jaren na aanvang van de dag, volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade of de opeisbaarheid van de boete als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden, en in ieder geval door verloop van twintig jaren na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt of de boete opeisbaar is geworden.’

Wanneer is er dan sprake van bekendheid?

Open Universiteit

Ontwikkelingen in de rechtspraak

HOGE RAAD 31 OKTOBER 2003, ECLI:NL:HR:2003:AL8168

Wat is er gebeurd?

- In november 1987 heeft X als gevolg van complicaties tijdens de zwangerschap een spoedkeizersnede ondergaan.
- Het kind bleek bij geboorte in een slechte conditie te verkeren en heeft uiteindelijk ook gezondheidsschade overgehouden, waardoor het kind is aangewezen op speciaal onderwijs.
- Ouders zijn er in december 1994 – na gesprek met arts – achter gekomen dat destijds te laat is ingegrepen en dat bij eerder ingrijpen de veroorzaakte gezondheidsschade niet of in mindere mate zou zijn ontstaan. De ouders hebben daarop – namens het kind – de arts en het ziekenhuis aansprakelijk gesteld voor de door het kind geleden schade.
- De arts en het ziekenhuis hebben een beroep gedaan op verjaring.
- De ouders hebben aangevoerd dat zij pas in of omstreeks april 1994 ermee bekend zijn geraakt dat bij het kind sprake was van een zodanig gestoorde ontwikkeling, dat hij was aangewezen op speciaal onderwijs en dat zij tot in december 1994 niet wisten dat bij de bevalling fouten waren gemaakt, zodat zij tot die tijd niet bekend waren met voor de schade aansprakelijke persoon of personen.
- Zowel de rechtbank als het hof hebben het beroep op verjaring gehonoreerd en de vordering afgewezen.

HOGE RAAD 31 OKTOBER 2003, ECLI:NL:HR:2003:AL8168

Rov 3.4:

Art. 3:310 lid 1 BW bevat twee verjaringstermijnen: een korte van vijf jaren die begint te lopen op de dag volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden, en een lange van twintig jaren, die begint te lopen op de dag na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt. Aan deze lange termijn ligt blijkens de wetsgeschiedenis en de daarmee strokende, vaste rechtspraak van de Hoge Raad (vgl. HR 3 november 1995, nr. 15.801, [NJ 1998, 380](#)) de rechtszekerheid ten grondslag. Deze termijn begint te lopen door het intreden van de schadeveroorzakende gebeurtenis, zelfs als de benadeelde met het bestaan van zijn vordering niet op de hoogte is (met dien verstande dat een grond voor verlenging van de verjaring bestaat in het geval van art. 321 lid 1, aanhef en onder f, BW). **De korte verjaringstermijn daarentegen, waarom het in dit geding gaat, staat niet alleen in het teken van de rechtszekerheid, maar ook van de billijkheid. De voormelde eis dat de benadeelde bekend is geworden met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon, moet naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad aldus worden opgevat dat het hier gaat om een daadwerkelijke bekendheid** (HR 6 april 2001, nr. C99/158, [NJ 2002, 383](#); vgl. ook HR 20 april 2001, nr. C99/293, [NJ 2002, 384](#)), zodat het enkele vermoeden van het bestaan van schade niet volstaat (HR 24 januari 2003, nr. C02/011, [NJ 2003, 300](#)). Voorts heeft de Hoge Raad beslist dat, indien de benadeelde zijn vordering niet kan instellen door omstandigheden die aan de schuldenaar moeten worden toegerekend, het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat de schuldenaar zich erop zou vermogen te beroepen dat de vijfjarige verjaring is begonnen te lopen op het zojuist bedoelde tijdstip. De korte verjaringstermijn gaat dan pas in wanneer die omstandigheden niet langer verhinderen dat de vordering kan worden ingesteld (HR 23 oktober 1998, nr. 16.567, C97/037, [NJ 2000, 15](#) en HR 25 juni 1999, nr. 16.841, C97/320, [NJ 2000, 16](#)). Tegen de achtergrond van voormelde rechtspraak en in het licht van de mede naar aanleiding van deze arresten verschenen literatuur komt de Hoge Raad thans tot het oordeel dat de korte verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW, gelet op de strekking van deze bepaling, pas begint te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van deze schade in te stellen.

HOGE RAAD 31 OKTOBER 2003, ECLI:NL:HR:2003:AL8168

Rov 3.5:

‘Tegen deze achtergrond moet worden aangenomen dat indien iemand bij zijn geboorte lichamelijk letsel heeft opgelopen dat door het natuurlijk verloop van de zwangerschap en bevalling zou kunnen zijn veroorzaakt, de korte verjaringstermijn van [art. 3:310 lid 1](#) BW pas begint te lopen zodra hij of diens wettelijk vertegenwoordiger, voldoende zekerheid — die niet een absolute zekerheid hoeft te zijn — heeft gekregen dat het letsel (mede) is veroorzaakt door tekortschietend of foutief medisch handelen.

(...)

Kortom:

De verjaringstermijn vangt aan op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering in te stellen. Daarvan zal sprake zijn als de benadeelde voldoende zekerheid – die niet een absolute zekerheid hoeft te zijn – heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. Zie in dit kader ook Hoge Raad 31 maart 2017, ECLI:NL:HR:2017:552.

HOGE RAAD 31 MAART 2017, ECLI:NL:HR:2017:552

Rov 3.3.2:

‘(...)

Dit houdt niet in dat voor het gaan lopen van de verjaringstermijn is vereist dat de benadeelde – behalve met de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon – daadwerkelijk bekend is met de juridische beoordeling van die feiten en omstandigheden (HR 26 november 2004, ECLI:NL:HR:2004:AR1739, NJ 2006/115). Dit betekent evenmin dat is vereist dat de benadeelde steeds ook met de (exacte) oorzaak van de schade bekend is (HR 20 februari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8903, NJ 2006/113). Het antwoord op de vraag op welk tijdstip de verjaringstermijn is gaan lopen, is afhankelijk van alle ter zake dienende omstandigheden (HR 14 november 2014, ECLI:NL:HR:2014:3240, NJ 2015/207). (Zie voor het voorgaande ook HR 9 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ4850, NJ 2012/193 en HR 31 oktober 2003, ECLI:NL:HR:2003:AL8168, NJ 2006/112).’

HOGE RAAD 9 OKTOBER 2020, ECLI:NL:HR:2020:1603

- Wat was er in deze zaak aan de hand?
 - X was directeur-groootaandeelhouder van een bouwconcern. Op een zeker moment heeft X (een gedeelte van) zijn onderneming verkocht. Wel bleef hij aandeelhouder van drie inactieve vennootschappen met een aanzienlijk eigen vermogen.
 - X wilde graag emigreren en heeft Y dan ook om advies gevraagd over de wijze waarop hij Nederland kon verlaten met een zo laag mogelijke belastingdruk. Y heeft X daarop geadviseerd om naar Zwitserland te emigreren en de vennootschappen te verplaatsen naar de Nederlandse Antillen, Ierland of Malta.
 - X is daarop naar Zwitserland geëmigreerd en heeft de feitelijke leiding van de vennootschappen verplaatst naar Malta.
 - In 2000 en 2001 hebben de vennootschappen in totaal bijna f 24 miljoen aan dividend uitgekeerd. Y heeft de aangiften dividendbelasting verzorgd en daarbij het standpunt ingenomen dat de vennootschappen – op grond van het Belastingverdrag tussen Nederland en Malta van 18 mei 1977 – geen dividendbelasting verschuldigd zijn.
 - De inspecteur van de Belastingdienst heeft daarop laten weten dat hij het standpunt van Y niet deelt. Kort daarop zijn naheffingsaanslagen opgelegd wegens het niet afdragen van de dividendbelasting over de in 2000 en 2001 uitgekeerde dividenden. Bovendien zijn er aanslagen vennootschapsbelasting opgelegd over de jaren 2000 tot en met 2003.
 - Y heeft – op verzoek van X – bezwaar gemaakt en vervolgens beroep ingesteld bij de rechtbank. Nu de uitkomst van de procedure bij de rechtbank niet tot het voor X gewenste resultaat leidde, heeft Y – wederom op verzoek van X – hoger beroep ingesteld bij het hof.

HOGE RAAD 9 OKTOBER 2020, ECLI:NL:HR:2020:1603

- Y heeft X – tijdens de procedure bij het Hof – een nota van € 675 000 gestuurd voor zijn diensten. X heeft bezwaar gemaakt tegen deze nota, in reactie hierop heeft Y X het volgende bericht:
‘zoals hiervoor aangegeven, lijkt dit niet het moment energie te steken in een discussie aangaande de uitkomst van een procedure(s) die momenteel aan het oordeel van de rechter is onderworpen en ten aanzien waarvan wij vertrouwen hebben in een goede uitkomst voor u. Om die reden richten wij ons dan ook graag op de nabije toekomst, meer specifiek de procedures zelf. (...) Het opschorten van de betaling van de openstaande nota (althans de helft) accepteren wij voor dit moment ook om ons goed vertrouwen in de uitkomst van de zaken te tonen. (...)
Tot slot rest ons de wens uit te spreken dat de bestaande relatie die wij als zeer prettig ervaren ongewijzigd kan voortduren om zo te komen tot het beste eindresultaat namelijk het winnen van (het merendeel) van de procedures en het daarmee aantonen van de juistheid van de eerdere advisering waarop u uw acties heeft gebaseerd en de bestaande structuur tot stand is gekomen.’
- Het hof heeft het vonnis van de rechtbank echter bekrachtigd en ook het ingestelde cassatieberoep is op niets uitgelopen. X heeft Y daarop aansprakelijk gesteld voor de schade die hij heeft geleden als gevolg van het door Y gegeven belastingadvies. In de daarop volgende procedure heeft Y een beroep op verjaring gedaan.
- Zowel de rechtbank als het hof heeft het beroep op verjaring gehonoreerd en de vordering van X afgewezen.

HOGE RAAD 9 OKTOBER 2020, ECLI:NL:HR:2020:1603

‘De Hoge Raad is echter een andere mening toegedaan en overweegt als volgt:

‘3.3.2 Art. 3:310 lid 1 BW bepaalt, voor zover hier van belang, dat een rechtsvordering tot vergoeding van schade verjaart door verloop van vijf jaren na aanvang van de dag, volgend op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden. Naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad moet de eis dat de benadeelde bekend is geworden met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon aldus worden opgevat dat het hier gaat om een daadwerkelijke bekendheid, zodat het enkele vermoeden van het bestaan van de schade dan wel het enkele vermoeden welke persoon voor de schade aansprakelijk is, niet volstaat. De verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW begint pas te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van de door hem geleden schade in te stellen. Daarvan zal sprake zijn als de benadeelde voldoende zekerheid – die niet een absolute zekerheid behoeft te zijn – heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. Het antwoord op de vraag op welk tijdstip de verjaringstermijn is gaan lopen, is afhankelijk van de relevante omstandigheden van het geval.

3.3.3 Uit rechtspraak van de Hoge Raad volgt dat onbekendheid met of onzekerheid over de juridische beoordeling van de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon, niet aan aanvang van de verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW in de weg staan. Deze juridische beoordeling ziet niet op de kennis en het inzicht die nodig zijn om de deugdelijkheid van een geleverde prestatie te beoordelen, anders dan uit eerdere uitspraken van de Hoge Raad zou kunnen worden afgeleid. Het ontbreken van deze kennis of dit inzicht kan immers betekenen dat de benadeelde nog onvoldoende zekerheid heeft verkregen dat schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. Evenals de juiste kennis of het juiste inzicht kan ontbreken ten aanzien van de ondeugdelijkheid van bijvoorbeeld medisch handelen, kan dat het geval zijn ten aanzien van het handelen van bijvoorbeeld een fiscaal of juridisch dienstverlener. Bij de beantwoording van de vraag op welk moment de benadeelde voldoende zekerheid heeft verkregen als hiervoor in 3.3.2 bedoeld, kan van belang zijn dat de benadeelde in zijn verhouding tot de aangesprokene mocht vertrouwen op diens deskundigheid en dat hij in verband daarmee (nog) geen reden had om te twijfelen aan de deugdelijkheid van diens handelen. Daarbij kan verder van belang zijn dat de aangesproken partij andere, niet in haar risicosfeer liggende, oorzaken voor het opgetreden nadeel heeft genoemd of anderszins aan de benadeelde geruststellende mededelingen heeft gedaan over de door haar verrichte prestatie of het daardoor te verwachten nadeel. Onder omstandigheden kan een benadeelde dan ook pas geacht worden voldoende zekerheid te hebben dat hij schade heeft geleden als gevolg van tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon, wanneer hij kennis heeft gekregen van een juridisch advies of rechterlijk oordeel.’

HOGE RAAD 21 APRIL 2023, ECLI:NL:HR:2023:653

Wat is er gebeurd?

- X heeft in 2009 een bouwkundig ontwerp bureau de opdracht gegeven een bouwkundig ontwerp te maken voor de bouw van een opslagloods op zijn (agrarisch) bedrijfsterrein. Ten behoeve van dit ontwerp heeft X bouwkundig adviseur Y de opdracht gegeven statische berekeningen te maken. Y heeft deze berekeningen in februari 2010 aangeleverd.
- In september 2010 is de loods opgeleverd. Op enig moment, volgens X vanaf 2011, zijn er problemen met de constructie van de loods ontstaan. Er ontstonden scheuren en verzakkingen.
- X heeft daarop een onderzoeksbureau de opdracht gegeven om onderzoek te doen naar de problemen in de loods. Ten behoeve van dit onderzoek heeft Y nieuwe statische berekeningen gemaakt. Het onderzoeksbureau heeft in december 2014 schriftelijk gerapporteerd.
- In eerste instantie heeft X het bouwkundig ontwerp bureau aansprakelijk gesteld voor de door hem geleden schade als gevolg van de problemen met de loods. Volgens X had Y in 2010 fouten gemaakt bij de statische berekeningen en is het bouwkundig ontwerp bureau – op grond van artikel 6:76 BW – aansprakelijk voor de fouten van haar hulppersoon Y. De rechtbank heeft de vordering van X afgewezen, omdat Y niet als hulppersoon van het bouwkundig ontwerp bureau kan worden aangemerkt.
- Bij brief van 28 januari 2019 heeft X Y aansprakelijk gesteld voor de door hem geleden schade als gevolg van de door hem gemaakte fouten in de statische berekeningen uit 2010.
- X vordert € 128.751,21 aan herstelkosten en € 3.462,11 aan kosten ter vaststelling van schade en aansprakelijkheid. Y stelt dat de vordering van X is verjaard en bestrijdt bovendien dat hij fouten heeft gemaakt.
- De rechtbank wijst de vordering van X af en oordeelt dat X al in 2012 bekend was met de aard en de oorzaak van de schade en de persoon of personen die daarvoor aansprakelijk konden zijn. De verjaringstermijn is volgens de rechtbank dan ook uiterlijk op 1 januari 2013 aangevangen. Nu X niet eerder dan 28 januari 2019 – het moment waarop hij Y aansprakelijk stelde – een stuitingshandeling heeft verricht, is de vordering van X op 1 januari 2018 verjaard.

HOGE RAAD 21 APRIL 2023, ECLI:NL:HR:2023:653

- Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank en overweegt daartoe het volgende:
- ‘Uit de eigen stellingen en verklaring van X blijkt dat hij in 2012, toen de vloer zakte en het bouwkundig ontwerp bureau al had aangegeven dat Y verantwoordelijk was, met Y heeft gebeld. Op dat moment was X dus bekend met een mogelijk gebrek aan de vloer en met de persoon die daarvoor (mede) verantwoordelijk was: Y, degene die de sterkteberekeningen had gemaakt. De kern van de feitelijke grondslag van een eventuele vordering was X toen bekend: hij had schade en die schade was het gevolg van een foute berekening door Y. (rov. 4.6)*
- Als Y in het telefoongesprek uit 2012 – zoals X heeft gesteld maar Y heeft ontkend – het bestaan van schade heeft ontkend of gerelativeerd door te zeggen dat een zekere verzakking normaal was en dat X zich geen zorgen hoefde te maken, is het goed verdedigbaar dat X op dat moment op deze geruststellende mededeling mocht vertrouwen. X kon echter aan de mededeling van Y niet (langer) het vertrouwen ontlenden dat geen sprake was van schade, toen de problemen met de loods toenamen doordat in 2013 ook de wanden bol gingen staan en lekkage ontstond. In de loop van 2013, uiterlijk op 1 januari 2014, beschikte X over voldoende zekerheid dat sprake was van schade en – gelet op het feit dat hij zich, al dan niet op advies van bouwkundig ontwerp bureau, voor deze schade al tot Y had gewend – dat Y de aansprakelijke persoon of één van de aansprakelijke personen voor deze schade was. (rov. 4.7)*
- Hieruit volgt dat de verjaringstermijn in elk geval in 2013, dus vóór 28 januari 2014 is gaan lopen, ook wanneer de stellingen van X over de door Y gedane geruststellende mededeling juist zijn. Dat betekent dat de vordering van X op Y is verjaard. (rov. 4.8)’*
- X is het niet eens met het oordeel van het hof en gaat in cassatie. De Hoge Raad herhaalt allereerst de in zijn eerdere arresten uitgezette lijn en overweegt voorts het volgende:

HOGE RAAD 21 APRIL 2023, ECLI:NL:HR:2023:653

‘3.1.5

Het hof heeft in rov. 4.6 vastgesteld dat [de opdrachtgever] in 2012, toen de vloer van de loods al zakte en [bouwkundig ontwerp bureau] had aangegeven dat [bouwkundig adviseur] verantwoordelijk was, met [bouwkundig adviseur] heeft gebeld. In rov. 4.7 heeft het hof vastgesteld dat de problemen met de loods nadien verder toenamen en dat in 2013 de wanden van de loods bol gingen staan en lekkage ontstond. Op basis van deze vaststellingen – die als zodanig in cassatie niet zijn bestreden – heeft het hof vervolgens in rov. 4.7 geoordeeld dat als [bouwkundig adviseur] in het telefoongesprek in 2012 geruststellende mededelingen heeft gedaan en het bestaan van schade heeft gerelativeerd of ontkend, [de opdrachtgever] in ieder geval in 2013 niet langer op deze geruststellende mededelingen mocht vertrouwen. In de loop van 2013, uiterlijk op 1 januari 2014, beschikte [de opdrachtgever] volgens het hof over voldoende zekerheid dat sprake was van schade en dat [bouwkundig adviseur] de aansprakelijke persoon, of één van de aansprakelijke personen voor deze schade was, mede gelet op het feit dat [de opdrachtgever] zich in 2012 voor deze schade al tot [bouwkundig adviseur] had gewend.

3.1.6

Deze overwegingen van het hof komen erop neer dat de omstandigheid dat [de opdrachtgever] geen bouwkundige is niet eraan afdoet dat hij in 2013 – toen de schade aan de loods steeds duidelijker waarneembaar werd en [de opdrachtgever] niet meer op eventuele geruststellende mededelingen van [bouwkundig adviseur] mocht vertrouwen – voldoende zekerheid had verkregen dat de schade (mede) was veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van [bouwkundig adviseur] bij het maken van de sterkteberekeningen. Daarbij geldt dat [de opdrachtgever] zelf als opdrachtgever [bouwkundig adviseur] voor de berekeningen had ingeschakeld en dat [bouwkundig ontwerp bureau] in 2012 [de opdrachtgever] al te kennen had gegeven dat [bouwkundig adviseur] voor de schade verantwoordelijk was door foutieve sterkteberekeningen.

Dit oordeel van het hof geeft, in het licht van hetgeen in 3.1.2-3.1.3 is overwogen, geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en berust voor het overige op een waardering van de feiten door het hof, die niet onbegrijpelijk is. De onderdelen 2.1.2 en 2.1.3 falen daarom.’

HOGE RAAD 21 APRIL 2023, ECLI:NL:HR:2023:653

- Met dit arrest kleurt de Hoge Raad de omstandigheid dat de aangesproken partij aan de benadeelde geruststellende mededelingen heeft gedaan over de door haar verrichte prestatie of het daardoor te verwachten nadeel in, door in te gaan op de situatie waarin de benadeelde niet langer op de geruststellende mededelingen van de aangesprokene mocht vertrouwen.
- De Hoge Raad schaart zich namelijk achter de overwegingen van het hof waarin wordt overwogen dat op het moment dat de problemen aan de loods verder toenamen, de benadeelde niet langer op de geruststellende mededelingen van de aangesprokene mocht vertrouwen en op dat moment dan ook over voldoende zekerheid beschikte dat er sprake was van schade en dat bouwkundig adviseur Y daarvoor aansprakelijk was

Wat betekent dit nu voor de praktijk?

SAMENVATTEND

- Bij verjaringsregelingen waarin voor een subjectief aanvangsmoment is gekozen, geldt het ‘bekendheidsvereiste’.
- Dit vereiste brengt mee dat de verjaringstermijn niet eerder zal aanvangen dan de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering in te stellen. Daarvan zal sprake zijn als de benadeelde voldoende zekerheid – die niet een absolute zekerheid hoeft te zijn – heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon.
- Die voldoende zekerheid houdt niet in dat voor het gaan lopen van de verjaringstermijn is vereist dat de benadeelde – behalve met de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon – daadwerkelijk bekend is met de juridische beoordeling van die feiten en omstandigheden.
- Dit is anders voor de kennis en het inzicht die nodig zijn om de deugdelijkheid van de geleverde prestatie te beoordelen. Het ontbreken van deze kennis of dit inzicht kan immers betekenen dat de benadeelde nog onvoldoende zekerheid heeft verkregen dat schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon.
- Bij de beantwoording van de vraag op welk moment de benadeelde voldoende zekerheid heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon – en dus ook sprake is van bekendheid in de zin van artikel 3:310 lid 1 BW - kan van belang zijn dat de benadeelde in zijn verhouding tot de aangesprokene mocht vertrouwen op diens deskundigheid en dat hij in verband daarmee (nog) geen reden had om te twijfelen aan de deugdelijkheid van diens handelen.
- Daarbij kan van belang zijn dat de aangesproken partij andere, niet in haar risicosfeer liggende, oorzaken voor het opgetreden nadeel heeft genoemd of anderszins aan de benadeelde geruststellende mededelingen heeft gedaan over de door haar verrichte prestatie of het daardoor te verwachten nadeel. Indien de situatie na de door de aangesproken partij gedane geruststellende mededelingen verslechtert, mag de benadeelde niet meer vertrouwen op de gedane mededelingen.

BETEKENIS PRAKTIJK

- Ook in de financiële praktijk kan het arrest 9 oktober 2020 een rol spelen.
 - Situatie bank als vermogensbeheerder?
 - Situatie bank als adviseur?
 - Er zal – in het geval een financiële instelling een beroep doet op verjaring – meer oog zijn voor de gedragingen en/of uitlatingen van die betreffende instelling. Hebben deze gedragingen of uitlatingen ertoe bijgedragen dat de betreffende benadeelde zijn vordering pas op een later moment geldend heeft gemaakt? Dan zullen deze omstandigheden bij de beoordeling van het verjaringsberoep worden meegewogen en zal dit – naar mijn inschatting – vaker leiden tot een afwijzing van het verjaringsberoep.
- Hoe zit het met het arrest van 21 april 2023?
 - Dit arrest zal naar mijn verwachting een minder grote rol spelen.
 - Zichtbare verslechtering van de situatie doet zich minder snel voor en bovendien minder eenvoudig vast te stellen dat verslechtering ook kenbaar was voor de betreffende benadeelde. Immers vaak onderliggende partij met weinig tot geen financiële kennis.

VRAGEN?